

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/112/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5813205793
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5813205793.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a JUDr. Jána Burika, v právnej veci navrhovateľa: F. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. E. XXX/X, V. nad N., proti odporkyňi: T. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. Y. XXX/XX, X., v konaní zastúpená Martou Vavrekovou, bytom D. Y. XXX/XX, X., v konaní o návrhu navrhovateľa o zrušenie vyživovacej povinnosti a o vzájomnom návrhu odporkyne na zvýšenie výživného, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu v Námestove zo dňa 24. novembra 2014 č.k. 9C/141/2013-83, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporkyňi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd rozhodol rozsudkom v tomto konaní o návrhu navrhovateľa na zrušenie vyživovacej povinnosti voči odporkyňi a o vzájomnom návrhu odporkyne na zvýšenie výživného voči navrhovateľovi tak, že zmenil rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 11P/7/2005-286 zo dňa 01.06.2007 tak, že navrhovateľ je povinný prispievať od 16.10.2013 na výživu odporkyne sumou 100,- Eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred. Zameškané výživné za mesiace október 2013 až november 2014 vo výške 938,- Eur uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť odporkyňi v pravidelných mesačných splátkach po 20,- Eur splatných spolu s bežným výživným s tým, že nezaplatením jednej splátky sa stáva zročným celé zameškané výživné. Vo zvyšku súd vzájomný návrh odporkyne zamietol. Zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V písomnom vyhotovení rozsudku v časti jeho odôvodnenia okresný súd najskôr opísal zistený skutkový stav, zárobkové, majetkové a ďalšie pomery účastníkov konania ako i matky plnoletej odporkyne, ako i obsah pripojeného spisu 11P/7/2005, 9C/141/2013, z ktorých spisov prezentoval pomery oboch rodičov odporkyne v poslednom súdnom období, t.j. pri poslednej úprave výživného.

V súvislosti s právnym posúdením veci citoval v písomnom vyhotovení rozsudku súd prvého stupňa ustanovenia Zákona o rodine, z ktorých vychádzal, a to § 62 ods. 1, 2, 5, § 75 ods. 1 a § 78 ods. 1, 3. Svoj právny záver potom odôvodnil tým, že aplikujúc potom citované ustanovenia na súčasné pomery účastníkov súd dospel k záveru, že je v možnostiach a schopnostiach navrhovateľa prispievať od 16.10.2013 na výživu odporkyne čiastkou 100,- Eur mesačne, ktorá predstavuje ani nie polovicu sumy potrebnej na pokrytie jej odôvodnených potrieb v sume okolo 320,- Eur mesačne (resp. v sume 270,- Eur od začiatku druhého ročníka štúdia vzhľadom na pokles nákladov o 50,- Eur mesačne na

ubytovanie). Vyššou sumou navrhovateľ nie je schopný odporkyni prispievať, preto súd vo zvyšku jej vzájomný návrh zamietol. Rovnako súd zamietol návrh odporkyne aj pokiaľ žiadala zvýšiť výživné už od 23.09.2013, pretože podľa § 77 ods. 1 druhej vety Zákona o rodine možno výživné priznať len odo dňa začatia súdneho konania a odporkyňa podala vzájomný návrh na zvýšenie výživného na súd dňa 16.10.2013. Súd vychádzal z toho, že výživné má prednosť pred inými výdavkami, a preto za odôvodnené výdavky vzhľadom na povahu práce vykonávanej navrhovateľom nepovažoval výdavky na internetové pripojenie, telefón a s nimi súvisiace úhrady poštovného. Za nevyhnutné u navrhovateľa súd považoval výdavky v sume 115,25 Eur, teda po odpočítaní z jeho mesačnej mzdy 300,- Eur mu zostáva okolo 180,- Eur, z ktorej sumy potom čiastkou 100,- Eur mesačne môže prispievať na výživu odporkyne bez toho, že by bola ohrozená jeho vlastná výživa. Tvrdenia navrhovateľa o nemožnosti zvýšiť si vlastným pričinením svoj príjem súd považuje za neopodstatnené, pretože jeho sedemročná evidencia na úrade práce svedčí skôr o nezáujme o pracovné príležitosti. Navrhovateľ nie je nijak zdravotne obmedzený v pracovnej spôsobilosti a ako jeden odborne vzdelaný a inteligentný človek nemôže iba pasívne čakať, že zodpovedajúca práca za adekvátnu odmenu si ho nájde sama. Súd nevykonal navrhovateľom požadované podrobnejšie dokazovanie ohľadne pomerov matky odporkyne, pretože pokiaľ je vo vyššie uvedenom rozsahu v jeho možnostiach a schopnostiach prispievať na výživu odporkyne, je bezpredmetným aké sú osobné, majetkové a príjmové pomery matky pokrývajúcej zvyšok nákladov na odôvodnené potreby odporkyne. Aj keď by sa totiž preukázalo, že matka odporkyne má oveľa širšie možnosti prispievať na výživu (či už z dôvodu vyššieho než deklarovaného príjmu na úrovni 700,- Eur mesačne, resp. lepších majetkových pomerov, atď.), nijako by to vzhľadom na zistené pomery navrhovateľa neznižovalo rozsah jeho vyživovacej povinnosti. Inými slovami, bez ohľadu na to, či matka môže prispievať odporkyni vo väčšej miere, nemá to vplyv na rozsah vyživovacej povinnosti navrhovateľa ako druhého z rodičov. Pokiaľ si matka vyživovaciu povinnosť plní v dostatočnom rozsahu, súd bez návrhu odporkyne nemal podklad pre to, aby rozhodoval o jej vyživovacej povinnosti k odporkyni ako na to poukazoval navrhovateľ. Súd tiež neskúmal z akého dôvodu odporkyňa nemá nárok na sociálne štipendium, nakoľko toto štipendium je len podporným nástrojom zo strany štátu, ktorého úlohou nie je suplovať prioritnú zákonnú vyživovaciu povinnosť rodiča. To sú odpovede na otázky navrhovateľa nastolené v odvolaní, prečo sa súd sústredil iba na neho ako na otca a nie aj na matku odporkyne. V závere odôvodnenia rozsudku okresný súd odôvodnil a vyčíslil zameškané výživné a výrok o náhrade trov konania.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ, ktorý nesúhlasil so zvýšením výživného ako určil prvostupňový súd, zvýšené výživné považoval za neprimerané, vysoké, neopodstatnené a naopak žiadal, aby súd vyhovel jeho návrhu o celkové zrušenie vyživovacej povinnosti voči odporkyni, žiadal o zrušenie rozsudku prvostupňového súdu a zamietnutie predmetnej žaloby odporkyne o zvýšenie výživného, pretože je neopodstatnená, zisťná, podvodná a zlatokopečká.

Odporkyňa sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadrila.

Krajský súd v dôsledku podaného odvolania preskúmal vec v odvolacom konaní podľa § 212 a nasl. O.s.p., a rozhodol postupom v súlade s ust. § 156 ods. 3 v spojitosti s § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia ústneho pojednávania, keď po preskúmaní prvostupňového rozhodnutia dospel k záveru, že je vecne správne, a preto ho podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil aj s odôvodnením rozsudku prvostupňového súdu, ktoré je jasné a zrozumiteľné, a preto podľa § 219 ods. 2 O.s.p. sa obmedzuje len na konštatovanie správnosti odôvodnenia písomného vyhotovenia prvostupňového rozsudku. Odvolací súd len dodáva, že súd prvého stupňa vychádzal z dostatočne zisteného skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 132 a nasl. O.s.p. a dospel k správne právnemu záveru.

V odvolacom konaní odvolateľ úspešný nebol, náhrada trov odvolacieho konania by náležala odporkyni, ktorej však v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli. Preto odvolací súd rozhodol, že odporkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva (§ 224 v spojitosti s § 142 ods. 1 O.s.p.).

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.